

ELS TEXANS DE MODA:

Quatre, eren quatre, quatre texans de color negre, acabats acabats de fer, just feia cinc minuts que els havien penjat tots junts en aquells penjador, després d'haver-los cosit, pintat i arreglat. Eren quatre desconeguts, desconeguts entre ells i en tot el món, eren els nous, i el destí els havia posat junts en aquell penjador de color groc, en aquella fàbrica de texans del Baix Llobregat. Així doncs van començar a parlar, tots quatre eren uns texans negres, però realment molt diferents: un era un texa *push up*; el del seu costat era un *skinny*; tot seguit, venia un *girl friend* i l'últim era un *flare*. El texa *skinny* era el més gran, ja que era una talla 42; al seu costat el *girl friend*, que era una 38; i el *flare* una 34, i el més petit era el *push up*, que només era una talla de 14 anys. El texa *skinny* era el més sociable i també el més gran i per tant va decidir començar a parlar amb els seus companys de penjador, va preguntar-los si sabien a quina botigua anirien quan els acabessin d'arreglar, ell anava al Pull&bear i estava molt content ja que era una botiga molt coneguda i sabia que el portarien a una casa ben aviat. El *push up* els va explicar que ell no estava gaire content amb el lloc on anava a parar, ja que era una petita botiga d'Esplugues de Llobregat, on no hi hauria gaires texans; per tant, no podria fer gaires amics (era mol tímid i no gosava parlar amb gent nova) i sabia que probablement estaria molt de temps esperant en un penjador mal posat ja que els *push up* eren els menys venuts del mercat; a més, era un lloc on no hi anava gaire gent. El *girl friend* i el *flare* van tenir molta sort, ja que als dos els havia tocat junts a l'H&M de l'Splau i, com que eren texans, als dos els posarien junts o ben a prop i així no seria tan difícil de fer amics, ja que ells serien dos i, a més, els comprarien ben aviat en una botiga tan coneguda!

Tots estaven contents i parlant ja que s'havien fet molt amics quan, de sobte, van veure

que el petit *push up* estava plorant ja que sabia que tots estarien molt bé però ell no, estaria sol i segurament no faria amics perquè era molt tímid i hi hauria molt pocs texans amb qui parlar. Tots el van intentar consolar i finalment van aconseguir fer-lo somriure i li van fer entendre que se'n sortiria.

De sobte, quan ja estaven tots quatre contents, van veure aparèixer uns humans, companys dels mateixos que els havien cosit, pintat i arreglat, però aquells no els anaven a fer res de bo, tot el contrari, els venien a estripar com si fossin uns draps bruts i vells, i això només ho feien perquè estava de moda i així els comprarien abans. La gent no sabia com arribarien a patir? Es van sentir inútils, els havien fet per després fer-los patir de valent, estripant-los sense tenir en compte els seus sentiments.

Només van viure una mitja hora contents, després els van treure alguna part d'ells, a uns més que als altres, pels turmells tots quatre ben tallats i forats a tots però sobretot al *girl friend* que gairebé es queda sense res; i tot ho tiraven a les escombraries. Perquè ho feien? Que eren estúpids els humans? Que es creien? Que no tenien sentiments? A partir d'aquell dia van començar a odiar els humans, no tenien empatia per res.

Finalment tots adolorits pels talls que els havien fet, van anar a parar cadascú a les seves botigues corresponents i sí, se n'havien sortit i tots s'havien adaptat força bé amb els altres texans fins que els van comprar i van anar a armaris d'humans. Humans estúpids, sense escrúpols, però que realment els estaven tractant bé.

Quatre, eren quatre, quatre texans de color negre, quatre texans estripats com a draps.

PSEUDÒNIM: Llibre obert